

ALTATÓ

Jön már az este, esti szél szaladgál,
eltűnnek már a kékpárás hegyek,
s a labda is gazdátalan marad már,
mit elvesztettek kinn a gyerekek,
a verandára gonosz dér telepszik
s a villanydróton kúszik a sötét,
házunk falán a böregér verekszik
lebbentve hűvös, szürke köntösét,

kertünk körül süvitenek a póznák,
s elbágyadnak az árnyas szilvafák,
a szélkakas sivít s a pig kabócák
se érzik már a rétek illatát,
apró hátukra ront a jeges harmat
és fáznak ők, finom szárnyuk remeg,
és messze, fent menekülnek a darvak,
kőfalba bújnak már a verebek.

Pár pillanat s a házunk körvonalját
már ellepi a gyilkos éjszaka,
akár a hullott madarat a hangyák
sötéten omló, rút, serény hada.
Igy hullott el napunk, a fényes, édes,
a tarkatollú énekesmadár,
s így jött az éj, a ragadozó, éhes,
a sűrűn omló, nyirkos, barna ár.

Igy jött az éj, hideg lett és sötét lett,
a fény, a táj eltűnt és megfagyott . . .
— Aludjatok csibéim, kis cselédek,
éjszaka van már, hát aludjatok.

*Aludjatok kedves fiúcskák: lázak,
s csinos leánykák: könnyű örömök,
alusznak már a szívek és a házak,
fölöttük éj és harmat hömpölyög.*

*Kik egykor ébren éltetek szememben,
ti látványok: ti rőt hegyoldalak,
ti ringó rétek s számon egyre szebben,
tisztábban zengő, teljes, jó szavak,
ti csillagok, ti holdas, szép magányok,
ti szedresízű, őszi hajnalok,
ti bársonybőrű leányok, barna leányok,
kiket szerettem, már aludjatok . . .*

*aludjatok már régi rozsdá-tájak,
régiművek és régi hópihék,
alusznak már a szívek és a házak,
nincs nektek hová hazatérni rég . . .
aludj szívecském, csipkészlű szájam,
két kis kezem, lábam aludjatok,
árvák vagytok a gyilkos éjszakában,
gazdátok már régesrég rút halott:*

*hideg szemét az éjszaka lefogta,
karján és mellén kúszik a sötét,
arca merev és elszáradt a torka,
a gyom belepte régi köntösét,
a szíve is gazdátlan maradt már,
nem dobbantják már hű, derék erek,
hajában lucskos, éji szél szaladgál . . .
úgy eltűnt ő, akár a kék hegyek.*

ifj. Ambrózy Ágoston